

Sygn. akt III CSK 177/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko P. S.A. w R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7.200,-
(siedem tysięcy dwieście) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany P. S.A. z siedzibą w R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 grudnia 2015 r., zmieniającego w wyniku uwzględnienia apelacji powódki K. G. w całości a pozwanej P. S.A. w części wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 czerwca 2015 r. poprzez podwyższenie kwoty zasądzonej na rzecz powódki do 579.084,42 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 września 2009 r. oraz oddalającego apelację pozwanego w pozostałym zakresie. Przedmiot zaskarżenia został oznaczony jako wyrok sądu drugiej instancji w całości.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, tylko skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pozwany opart wnioski na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że skarga oparta jedynie na podstawie naruszenia art. 123 § 1 pkt 1 k.c. potwierdza oczywiste naruszenie prawa polegające na nieuwzględnieniu terminu przedawnienia na skutek błędnego przyjęcia, że doszło do kilkakrotnego przerwania biegu tego

terminu poprzez składanie przez powódkę wniosków o zawezwanie do prób ugodowych.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego przyczyna oznaczona jako oczywista zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale i przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości naruszenia.

Uzasadnienie przyczyny powołanej przez skarżącego nie odpowiada tym wymogom. Zagadnienia zawezwania do próby ugodowej jako okoliczności skutkującej przerwaniem biegu przedawnienia roszczenia wielokrotnie było przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. m.in. wyrok z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 238/06, wyrok z dnia 25 listopada 2009 r., II CSK 259/09, wyrok z dnia 16 kwietnia 2014 r., V CSK 274/13, postanowienie z dnia 17 czerwca 2014 r., V CSK 586/13, wyrok z dnia 5 sierpnia 2014 r., I PK 20/14, wyrok z dnia 28 stycznia 2016 r., III CSK 50/15, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2016 r., V CSK 365/15). Ostatecznie ukształtowało się zgodne stanowisko co do tego, że zawezwanie do próby ugodowej jest co do zasady czynnością przerywającą bieg przedawnienia, chyba że stanowczo ustalono, że kolejne zawezwania zostały przedsięwzięte bezpośrednio w innym celu niż wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Ocena celu, w jakim podjęto kolejne zawezwania musi być dokonywana w indywidualnych okolicznościach danej sprawy. Skarżący nie wykazał ani braku bezpośredniości ani przyczyn, dla których drugie zawezwanie

z dnia 15 września 2011 r. (do właściwego Sądu Rejonowego w K.) nieskutecznie przerwało termin przedawnienia roszczenia w realizacji którego w dniu 1 sierpnia 2013 r. wniesiono pozew o zapłatę. Trzecie zawezwanie z dnia 21 września 2011 r. (do niewłaściwego Sądu Rejonowego w R.) z tego punktu widzenia było pozbawione znaczenia prawnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

db